

πόδι του σὲ ἑλληνικὸ ἔδαφος

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. Θ. ΠΑΓΚΑΛΟΥ

Ο Κ. Πρωθυπουργός και οι υπουργοί των Οικονομικών που έδειξαν τόσο ζωντανό ενδιαφέρον της τελευταίας αυτές μερες της κρίσεως για την βελτίωση της θέσεως του λαού, έλπισσε ότι θα θαλάσσουν να προσέξουν και αυτή την πλευρά του ζητήματος. Μία πίστωση προς τον εργατοϋπαλληλικό κόσμο με την μορφή προκαταβολών εκ μέρους του Κράτους και των επιχειρήσεων και με τον ειδικό σκοπό να μπορέσουν να αγοράσουν κάτι και οι εργαζόμενοι, τώρα μάλιστα που βρίσκουμε στις παραμονές του χειμώνα και με τον όρο τιμητικής άποθεώσεως εκ μέρους των εργαζομένων του χρέους των αυτοί, θα ήταν, νομίζω, απολύτως εφάρμοστη. Διότι, πραγματικά, είναι άδικο να μένουν οι εργαζόμενοι, που ολοκληρώνει την χρόνια δεν ήταν σε θέση να αγοράσουν τίποτε, δεστές μόνο ενός ευεργετήματος που δίδεται ουσιαστικά στους ίδιους πάλιν, έστω και μικρότερης άλλης κερδοσκοπής της εποχής μας.

Τὸ ἔκτακτο, αἰετόροπο κατὰ τὴν δύο λαδωμένον
ἐχθρὸν τῶν λαοῦ, ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν Κατοχῆς, ἔχει σκληρὰ
ἀποκοπὴ ἀπὸ σημείου οὗ ἐχόμεν φράσει, εἶχε καταστῆ τελειω-
σάντοισι. Ὅτι ἐπρεπε μόνον παρόμοια ἔκτακτα μέτρα νὰ
εἶχαν ἐφαρμοσθῇ πολὺ ἐνωρίτερα καὶ ὅτι ἐπρεπε, νομίμως
ἡ πράξις αὐτῆς τῆς ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ νὰ ἦταν ἐργον
τῆς ἑλληνικῆς δικαιοσύνης. Διότι, ἐν ἐγκαίρῳ, τῶν ἀρχῶν
τῆς κρίσεως, ἐλαμβάνοντο παρόμοια μέτρα παραβλεπόμενα
συνδῶ ἐναντίον μερικῶν ἐγκληματιῶν, δὲν ὅτι ἐθρηνόουσας
δὲν ἐθρηνόουσας θύματα τῆς πείνας τὸ 1941-42 καὶ δὲν ὅτι
εἶχαμε τόσους ἴσους ἔχομε σήμερον φυματικούς καὶ ἄλλους
ἀρρώστους...

Η οικονομική κρίση που δοκιμάζει η χώρα, δεν είναι απλά ΜΟΝΟ της αιοχρόκηρας. Ή «Έργασις» Ἑλλάς, θέλουσα να συμβάλῃ ὅσο μπορεί σὸν ἔργο τῆς κατὰ τοποθεσίαν τῆς κρίσεως, δὲν παραλείπει καμία εὐκαιρία νὰ ἀναλύσῃ τὰ βαθύτερα αἷτια τῶν δυσχερειῶν ἑκείνων πού δὲν ἀπορρέουν ὑποχρεωτικὰ ἀπὸ τὴν στρατηγικὴν καὶ πολεμικὴν συνθήκην, ὅπου μέν ζοῦμε. Καὶ μόνο ἐκείνη ἀπὸ τὰ πολλὰ ὑποκειμενικά αἷτια τῆς κρίσεως, ἀπὸ τὰ αἷτια δηλοῦσι ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ἡ ὑπερκοινωνία, ἐξέστη τὴ δική μας θέλησι καὶ τὴν ἐξουσίαν ἡ ὑπερκοινωνία, ζεῖται ὅπως πάντα καὶ ἐν ὑπερκοινωνίᾳ. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει, ὅτι ὑποτιμοῦμε τὴν σημασίαν τῆς, διὸν συμμερίζομεν πέραν τῆς ἐκείνης περὶ τὴν δικαιοκλογμένην ὀργὴν τοῦ λαοῦ ἐναντίον τῆς ἐκτεταταυτῶν τῆς δυστυχίας του.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ στήλῃ αὐτῇ ποὺ πρὸ τριῶν ἐβδομάδων, πρῶτῃ τῇ μετὰ τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, ἀναγκάστηκε, διερμηνεύοντῃ τὴν αἰτίαν τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ, νὰ ρίξῃ τὸ ὑστάτο σύνθημα πού ἐπιβάλλει ἡ Σ.Ω.Π.Η. ΤΟΥ ΛΑΟΥ, διὰ νὰ μπορεί σήμερα νὰ αἰσθηματολογῇ μπροστὰ στοὺς νωπὸς τάφους. Κάποιος κάποτε ἔφηρε νὰ πληρώσῃ! "Εστω καὶ ἀργά...

Μπαίνουμε πιά μι

[illegible][illegible]

—Στο θέατρο Κοστοπούλη δόθηκε η
ή «πρώτη του έτος έργου του κ. Γ.
Μελά «Ευθείας άγαστες. Το έργο α-
πείλ καλίστην, αλλά ο άριστος έ-
παινος έδωκεν έπαινον εις τον άρ-
«Ποσειδάωνον» συμπληρώνεται με
νούργια στέλχην.
—Στην «Αθήνα πρόκειται να προ-
θούν δύο καλές έκτασεις ταινιών της Κοιν-
τάτα άπο την παραγωγή της 1943—
—Στο θέατρο «Αίολικη παίζεται
έκκλητική έκτατική του έτος έλληνικ-
ου του άλκρο Λιθουρίας «ΕΗ κ-
χωρίς κερμίδες.
Την Τετάρτη 10 Νοεμβρίου θα
ατί θέατρο Κυβελής η αναδελφείσα
ρσάστει του κ. Άγ. Άμνρα.

[illegible]

«Ο πρωθυπουργός της Αγγλίας, κ. Τσάμπερλιν, εδάρωσεν, ως λέγαται, από το ραδιόφωνο, ότι θα έβλεπε εγκαίρως την απόφαση. Ο πρωθυπουργός της Γαλλίας, κ. Ερίκ Γκατόν, υποσχέθηκε να υπερασπισθεί τις θέσεις του. Τότε, στη στιγμή αιφνίδια της αγγλικής Βουλής ερριζοκίετα έντειταιμένη ή γωνιστή περίπτωση πλάκα που γραθεί, ότι ο Βασιλεύς Κάρολος Ι' απεκαφίσθη, διότι έπυθούλευε τας έλευθερίας του αγγλικού λαού». Πουδίστο καί πολύ δίκαιο. Ο Κάρολος δεν έδωκε φωνήσους σηματούνας άνδρας της πατρίδος του, ούτε εκάθισε στον πάγο γυναις της λαίδας της Αγγλίας. Ο μακαρίτης Κάρολος Α' πέρριψε στον καθενός του χάρτη τον άγαντα έρωτα του γένους του. Ο έξός του νόμο το Σύνταγμα που όριστηκε να διαφυλάττει, άλλα βιάσθηκε καί όλα τα άλλα που λέμε παρσάπου καί έπέβαλε επί τρεπαστών στον ελληνικό λαό τυραννία που ανανάρβει όμοια της ή Ιστορία, επί πλέον δέ μέ τους συμμορίτας Διάκους, Μανιάδες καί Σία, έλάτρευσε τους πάντας καί τό πάντα. Τέτοιος υπήρξε ό βασιλεύς ο Γεώργιος δ' Β', ένας όσος τυράννος. Είς τα άλλα γαίς των αγγλικών Τραπεζών εύρισκονταί έννομιά ή κατατεθέντα εκατομμύρια λίρες, καί χρέος, ό γνήσιος, τό πια καί την περιουσία του ελληνικού λαού. Αυτός που θέλει να λέγεται «Βασιλεύς» δεν έβαλε ούτε λίρα στον Έθνικη καί Τράπεζα, στην όποιαν ή πραγματική Έλληνες βιοπλάστει.

τέλεια άκούει στα πόδια του Κόσμου τις φωνές οικονομίας τους. Τέτοιοι υπήρξαν όμως Έλληνι και ως άνθρωποι. Αλλά από όλα αυτά, εκείνο που έδωθε το συγχώρησή τους ή συνειδήσεις του Έθνους, ειναι η επιτυχία στην διαγωγή του εις τον Ιταλικό πόλεμο. Έφορμας μιν στολή εκτραπέλας, άδελφεία για δήλη αρχιστράτηγο ένα δειλό τριόψιο των αυλικών μαγειρείων και χρώσταν μαζά στα ύπογειά του Σενεδουείου της Μεγάλης Βρεταντίας για να διευθύνουν από εκεί τον πόλεμο που σαν λιοπαρία έκαναν τα παιδιά μας στα Άλδσσονικά βουνά. Άν δεν τομύαζαν οι δασκαλοί, που που βρισκότουσαν στον πόλεμο, οι Έλληνες βασιληάδες, ο Κόβρος, ο Άλέξανδρος ο Α΄ ο Λεωνιδάς, ο Παλαιολόγος κλπ., είχε πρόσφατο και ζωντανό παράδειγμα τον πατέρα του Κωνσταντή, τον Σαραντάπορο, τον Μπιτσάν, τον Κίλικς και στην Κρένα. Αυτό που σαν έλαβη, άρχηγον λιοπαρία, έμεινε χωμένος στο καταβύθιο της Πλατείας του Συντάγματος και στον πρώτο δυσμενή τριγύη, ή μόνη του φρονιτάς ήταν να φορτωθεί στον αντιπρόιμλικό ένα κιάβιο χρυσόσπινι να τον το σκάσει με την αλλήλη συμμορία των εγκρατελίων της χώρας, να τον αείξει να έλθει από τα βουνά, από τον λαό και άδιοχρητικό τον έφωδε ως ελληνική νεότητος. Τέτοιος ήπηρεδ ο Γεωργιος Β΄ ως βασιλεύς, ως άνθρωπος, ως στρατιώτης. Καί τέτοιο βασιλεύει δεν θα δειχθι ποτέ ο ελληνικός λαός να έκανα ποτήρη το πόδι του σε ελληνικό έθνος. Καν τούμνηση να το κάμει, ειναι άποσπασμένη από τον γκρεμίζη από τον Παρθενώνα και έγειριση στο άεθρομα του άθανάτου μνημείου των πλάκα παρόμοια με εκείνη της Βουλής των Κοινοτήτων.

ΜΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ. - ΑΓΟΡΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΘΕΑΤΕΣ

Το μεγαλύτερο ζήτημα που απασχολεί τη δημοσία γνώμη αυτές τις μέρες είναι το ζήτημα των τιμών της Αγοράς. Οι αγοραστές εξαγοράζουν, με το περισσότερο ελπίδα, μιν έλθε σὲ μία στιγμή τὴν παράφορα ψυχωμα των τιμῶν εἰς τὰ εἴδη τῆς πρώτης ἀνάγκης καὶ κατεβήσαν ἀπὸ εὐθέμων ἀγνοίας μὴ ζήροντας ἀπὸ πῶς γκερμε θὰ ἀδηγοῦσι τὴν μαθητοὶ αὐτῇ ἡ κατὰστασι παρακολυθεῖ αὐτὴ μὴ ζωρὸν ἐνδιαφέρον τῆς προσπάθειες πὺ κατεβαίνονται γιὰτὸ βαρυμερὶον τὸν τιμὸν σὲ λογικότητα ἐπιτέδω. Οι διάφορες τάσεις τῶν ἐμπορευμασίων μπροστὰ στὸν ἐμπορικὸ χᾶος πὺ ἀπείλησι τὸν

[illegible]

Είκοσι χιλιάδες είνε οί έργατοχνίτες τής «βιομηχανίαν μετάλλου» μέσα στήν 'Αθήνα. Πώς ζούν και πώς αμείνεται. Ή Μηχανουργική Ένωσις «Ο Προμηθεύς» και ή της θράσις. Έκκρηξη έπαγγελματικιά ζητήματα και έδιωξις. Καί πάλιν ή φυσική τωσις.

που πρώτα είχε τη μανία ν' αγοράζα από φόβο μήπως τα πράγματα ακριβύνουν περισσότερο, τώρα κρατεί σφιχτά το πορτοφόλι του, περιμένοντας να τιμηθούν. Φυσικά, η επιφυλακτικότητα αυτή των αγρότατων είναι δικαιολογημένη κι από το λόγο ότι οι τιμές, «όχι μόνον μέχρι την άρα που γραφάσαν οι οι γραμμές» — την Πέμπτη — άπαικον πολύ από τα τιμολόγια του περασμένου Αυγούστου, πριν από τον αχαιλινό άνθρωπο.

Δίωμος οι συνθήσεις από γενική
έντιμηση των νέων πειρών, κινήσεις α-
φ' όλης της Κεντρικής Αγοράς που άνη-
καν στην ελπίδα, το κατοχυρώσι της Αθή-
νας, η οποία έπαιξε τον ρόλο του κέντρου
άλλα ήλιο. Βρίσκεται κανείς όλες τις φορές
σε all εκδίδει ποιότητες μοσχαρί με 48
χιλ., τυρογάδα 40 και καρυδοποιεί
αυτά, όπως φαίνεται από τα στοιχεία γεωμετρι-
κά από 20%. Τον περασμένο Αυγούστο
το μοσχάρι είχε 28, το Γενουάι 24, το
χορσίκο 36, χιλιοστά, αλλά ομοιογενή
κατασκευάζονται από αυτό δεν έπαισαν
κόβονται αλλά, αντί να τους σπάνουν, ανέ-
ψαν. Τα φάρμα της επιχορήγησης, οι
κατασκευαστές και οι κατασκευαστές
από 22 και φέρονται τις 30.000 δραχμές.
Τα άλλα, κεφάλια, μακαρόνια, λαχανο-
πολεία, κρέας, αυγά, ψάρια, κλπ.

ΤΑ ΑΠΟΚΙΛΙΑΚΑ

Στα τέλη της μετακολληής λησμελιάς κάποια παιδιά που λογαριαζόταν ότι — 20 — Το κομμάτι που έμεινε έφτανε στις 40.000 βρισκόταν τώρα στις 30—32. Το ελάνωμα, τόσο χρησιμο-
τορα με τις γρηπτολάτες, από τις 96
και που είχε ετοιμάσει η καπναπο-
σε και με 26 χιλ., το καταστρώι —
υπερχωρησε στις 76. Άλλα δύο ημερώα να
λειτουργία της ούτης. Τη 22 του μήνα
το 22 χιλιάδες — 20 — το ίδιο που
έμειναν είναι το ρύκι — 72.000 —
και η ζαχαρά 66.000. Υπόλοιποι και . . .
το 2000 πορτο 180.000 την ώρα. Έπειτα
ή άνωματων μας ούτε θα έφταναν, ίσως,
ούτε θα έβρισαν τη θέση από το πράγμα,
το οποίο παράσχεσαν ότι μπεινόν είναι
το κομμάτι χονδρά που είναι το τρέμα
πληρώσαν κομμάτι και πρώι ο Έγγλητος
με το τοί τοις . . .

Στα όμοια παραμένουν κάποια ό-
πασματα. Φαίνεται περίεργα, φαντά
όχι, κυρίως, που είχαν φτάσει τις 16—20
χιλιάδες, βρισκόταν τώρα στις 10—14.
Είναι όμως οι ίδιοι που είναι όση υπήρξαν
στο μακροκόμιο πούλησαν τις μέρες
του παλαιού στις ούρες. Το πετρέλαιο
που είχε προ βρισκόταν 8—10.000, βρι-
σκόταν στις 32—34. Τα άλλα τρία είδη
την τη τη δομής πόλε ή περισπώσας
του ηλεκτρικού που άναγκαζε πολλή σπι-
να να δώσουν λυγμούς. Το πρώτο
είδος, το οποίο είναι το κομμάτι πώλη-
στον καλό καιρό οκάνη, ήταν σταδια-
κή άδεια. «Αν ρωτάτε και ήταν το 10δι,
αλλάζει από το 10δι στο 12δι. Η δομή
ταίς ούτε για φορμάκι. Κάποιος πεινέξ
στον Πετρεϊά κομμάτι έλκων ή έντικος
του συστήμα κομμάτι τριών που το έ-
κασε, αλλάζει από το 10δι του 12δι
36 χιλ. την ώρα.

αί οι τεχνικές με-
λέτες είναι γενικά δι-
κναι ή μη μηχανοσυ-
ρ ή εγχειρίδι, όπως
αποτελούν από τη δημι-
ουργία ακόμη στην
αποτέλεσμα είναι αλ-
λότελιν μαζί με τους
αποτέλναι και τους κο-
στούς της μεγάλης δι-
ατρικής μας. Στην Α-
ποτέλναι 2000 μίλια
από ελκυστικότητα. Δη-

Από το 1942, που οι ιοί χηναουρογί εξέλξαν τους προσώπους των, ανθρώπων ζωή και ένθουσιςαυμ για την τίσαι των όρων των εργάτων μεγάλης αυτής βιομηχανίας, τα νικά ζητήματα του κλάδου έ

(Συνέχεια στη 2η σελίδα)

..Δύο έχθροι του λαού
 πού εστέφησαν από
 τον δυστυχούντα έλ-
 ληνικό πληθυσμό 1200
 όκδες λάδι γιά νά
 κερδοσκοπήσουν.
 ..Νά τούς ληηθοΰμε;
 Πόσες δίωες χιλιάδες
 και δεκάδες χιλιάδες
 συμπολιτών θά εσώ-
 ζονται από τον θάνα-
 το από άδιταμίνωσι,
 άν παίρνοντο έγκαι-
 ρως τά σκληρά, αλλά
 άναπόφευκτα - σ'τά
 μέτρα!

"Ενα φρούτο που έχει γεύση
 και δεν έχει δυή, δέν είναι
 ποικιλία, όσο εκείνο που
 κατανάλω, στα χρώματα. Έν
 κομπού ή ένα πέπλο έχει
 λύματα την ομορφιά του κλε
 σμένη μέσα σε ακαλόχηση
 φθορά. Το θέλεις ο διαδάκ
 τας, όπως να φαντασθείς το π
 ρεγμένο έχει προτεραιότη
 μαδικό και φεύγει. Το μήλο
 μας! "Α, το μήλο, το ωραστό
 έργο του ήλιου! Τι αρμονία
 που σμίγει το γλυκό κόκκι
 χρώμα με το βαθύ το ριχνό
 πόσο απαλά κλίνουν οι ρυθμί
 του καμπύλης! Καί τι λέει
 παρελθόν άρωμα, τι δασική
 θύνη, τι σπασμένο, σπαστό,
 μυστικό έρωτα, ζωγράφου
 χρομιά έτοιμα και σε κομμάτι
 χαρά, δέ μπορείς να φτάσεις
 το θέλεις, τα χρωμάτα χαϊνό
 για στο φύλλο κάθε καλοκαιρι
 σε στα ελπίες της μπλάι!

Αὐτὰ σκεπτόταν καὶ ὁ Κ. Τ. ματᾶρχος τὸ μεσημέρι πού γυ-
νοῦσε στὸ σπίτι του, κ' ἐνῶ δι-
σκόταν ἀκριβῶς μπροστὰ τὸν
καφάσι γεμάτο λαχταριστὰ φι-
κια. Ἐκοιμή να προχωρήσει, μὴ
χαριὰ του δὲν τὸν ἀφίνει να πρ-
οίττει μπρὸς ὅσοι πίσω. Δὲ θ' ἔ-
ρρευσαι! Ἄς φάει σήμερα καὶ
κοι κάνουμι οικονομία αὐριο...
— Πόσο τὰ μῆλα, παιδί μου!
— Δώδεκα χιλιάδες, κύριε.
— Σὺμφωνοι, ἀλλὰ τὰ δὲ δὲ
λέξω μόνος μου...
— Πολὺ εὐχαρίστως! * Ο
εἶνε καλά, τὸ ἕνα καλλίτερο ὁ
τ' ἄλλο...

Πῆρε ὁ ἄνθρωπος τὴν χαρ
σκακούλα καὶ ἄρχισε νὰ τὰ δ
λέγει ἕνα-ἕνα. Ὁ πωλητὴς
βοηθοῦσε:

— Σας άραστεί αυτό, κυρία,
— Πολύ όψωτο!

Και πάει! τάρχηνε δυο-
στή σακούλα. Τα ζύγια, στε-
νή της δώδεκα χιλιάδες, βγαί-
νουν από το σήμα της καρδού-
λας και πήγε στο σπίτι του βρι-
λεψτή, 'Αντώνη της σακούλας.
Ρίχνει στη φρουρετήρα και τ'ε-
πει!:: Κύριε Ελέησου! Μα
βιάζεσαι ένα-ένα μοιχαϊσός μου.
Μα τότε πώς δέν τα είδες, ά-
ρει ή συμβία του, Μυστήριος!
"Ο κοινωδισός του που έφτασε
Νίνο, έβασκε τη λίστα: "Ω, πα-
λι Ιστορία! Ταχυδακτυλίζου-
με! έγρα που έκοβανες έμπε-
τα μέσα στο μαρμαίνο για
βιάζεσαι, ό μαρμαίνο, άπλωσε
χέρι του στην σακούλα τάχα
να σου ρίξει μήλα βιάζετα, ή
χνης έδω, έφηνόταν τα σέ-
σου έπαινε, τα καλά που έ-
κυβρισε με τέχνη πίσω
δωδεκά του χεριού του...

Παλιάν Ιστορία τού υπαίτι-
πομπολογών. Τόσο παλιάν,
κοιτούε να γίνη γνωστή όσο
πό, ναυαγία.

Καὶ ὁ κ. Τμηματάρχης δά-
σε τὰ χεῖλη του.

«Ὁ σκηνὴ σὲ κεντρικὸ ἀρτό-
 λιο: Οὐρὰ γὰρ νὰ τοεκάρι-
 δεύω, ἀλλὰ οὐρὰ γιὰ νὰ πλ-
 σης σὲ τοιοῦτο, τρίτῃ οὐρᾷ
 νὰ πόρησι φαιλὸ καὶ τέταρτῃ
 νὰ πύσῃ ὁ ταμίασι φιλὰ καὶ
 σοὺ δόσῃ τὰ ρέστα. «Εἰ, αὐτὴ
 τελευταία οὐρὰ δὲ κ. φοιτῆρῃς
 μπόρεσε νὰ τὴ υποφέρει»
 — Πάρτε σειρά, κύριε, γιὰ
 ρέστα σας.
 — Ἀδύνατον, ἀδύνατον, κ
 βιάζομαι.
 — Τότε δώστε μοῦ φιλά.
 — Δὲν ἔχω φιλά.
 — Τότε φύγετε καὶ μοῖ
 χωριστὰ τὸ φοιμ...
 — Ἀδύνατον, δὲν θέλω
 χρεή!

Τότε ἐπένεθε ὁ «λαός», ἡ
ρά. «Κύριε μὴ χασομερᾶτε τὴν
μῖα, μὴ καθυστερεῖτε». Αὐτὸν
ταὶ! Ἐσφινάστηκε ὁ κ. φοιτη-
— Μωρὲ κι' ἐδῶ χαφιέ-
Φτοῦ!
Κι' ἔφυγε. Κάποιος ἀπόρ-
— Πῶς μὰς εἶπε;
— Χαφιέδες. Δηλαδή κατὰ
ποι.
— Ποιανοῦ;
— Τοῦ ψωμά!

Στις ἐφημερίδες δημοσιεύ-
ται περίφηρη ἀγγελία. «Οἰκὸς
στῇ Γλυφιδᾷ καὶ τὸ «Ἑλλάς»
πρὸς 25 βράμια λάβει τὴν
Πηλᾶδα δεκαετῆς πύχης οἰκὸς
μιά οὐκ λάβι! Μ' ἔνα τενεκε-
δι, δεκαπέντε ὀκάδες, παίρνει
κόπεδο 240 πύχες, ὅσο χρὴ-
ται γιὰ μιὰ μονοκατοικία με-
τε κ' ὅλα τὰ χρειώδη. Μορμύ-
νην ἔχη κανόνες ἔνα τενεκε-
δι. Δὲν εἶνε δὲ μικρὸ πρᾶγμα!
Προεπιτάριος γίνεται ἀμέσως
χρυσόστοι!»

Πόσο αξίζει ένα έπιπλο; Κι όμως αυτό το έπιπλο μπορεί να ταξιδέψει τη μορφή της άγης ατοκρατορίας. Την περασμένη εβδομάδα, μια καθημερινή εφημερίδα δημοσίευσε ανάστροφη σ' ένα άναγνώστη της. «Η άγγελική μας ρωτάει στοιχίζει 8.000 χιλιές». 'Από το «άγγελική» έλειπε το 'έπιπλο, Κι' έτσι θηκε: «Η 'Αγγλία που μάς στοιχίζει... 8.000 δραχμές».

[illegible]

Πως λοιπόν θα αντιμετωπισθεί το βασικό αυτό ζήτημα των ανταλλαγών με την ύπαιθρο, που τόσο παρεμφερής थीκε; Απάρχει καμμία άλλη δίκαιη γία των παραγωγών λύση, αν δεν τώ δώσουμε σε τιμές ανάλογες με ό,τι εεύθιουν από αυτόν γία τώ λαό του, τώ στάρι καί τώ σπιρτιά του, όσα έκείνος χρειάζεται είδη; Μπορούμε γάρ λύσουμε τώ βασικό αυτό πρόβλημα, ωρίς να επέδωκε με ούσιαστικώς βάρη καί θυσίες μεγάλες στους κατόχους των ειδών που έχει ανάγκη ο άγρότης;

Ἄλλα θὰ μᾶς πῶν: οἱ βιομηχανοὶ καθὼς καὶ οἱ κατοικοὶ ἀποθεμάτων ἤρξαν, ἐπὶ τελευτᾷ, τὴν ἀπόφαση να ὑποσπῶν ὅσους καὶ ριζᾶνε σημαντικοὶ τὶς τιμὲς τους. Τὸ ἄλλο ζητοῦμε; Τί ἄλλο μπορούμε να ἀξιώσουμε;

Ἄν προσέξουμε ὅμως λίγο περισσότερο τὸ ζήτημα, δεῖν ὅτι διακυβευθεῖται διόλου καὶ διαπιστώσουμε, οἱ (ἀσχε-

σα μάλιστα του ότι οι εκπαισμοί απέχουν πολύ από το να είναι γενικοί, υπάρχουν έκ και «στοιχιακές» που προσπα-
θούν, τώρα με τη «πτηνηλα», να ξεκαθίσουν όσες έχουν συ-
(αυξάνει), οι τιμές πολλών ειδών απαραιτήτως να είναι
αγρότητα, εξακολουθούν να είναι δυσανάλογα με τις τιμές
που αξίζουν να απολαμβάνουν οι άνθρωποι, και τις τιμές
που μπορεί να πληρώσει ο καθένας για να αποκτήσει τις όποι-
ες υπηρεσίες επιθυμεί. Ο πλοκάμιος των πόλεων, επι τη βάση
του, οι εκπαισμοί αυτοί ελαττωώδησαν στην Πρωτεύουσα, και
και δεν ξερύνουν αν θα φτάσουν ποτέ έως τον αγρότη και
ταναλάτη. Πολλά πιθανότατα είναι, ότι και αυτή τη δια-
φορά θα την επιμωφώθηκαν και πάλι οι συστημικοί έκ-
μεταλλεύσεις του παραγωγού, που έχουν κυριολεκτικά
δράσει στα δυο τελευταία χρόνια. Συνεπώς, τότε μόνι-
οι υποτιμήσεις των βιομηχανικών ειδών δεν επινοήσαν, ο-
τι βασικό ζήτημα των ανταλλάγων με την υπηρεσία, ο-
τι ελαττωώδη μέτρα για την αντιμετώπιση των υπηρεσιών
μερίκι, στο είδος έκχει τη γέννηση τους, απ' τη με-
ρίκι για την προώθηση, από την άλλη, των «πτηνηλα-
ειδών στον αγρότη και ταναλάτη. Χωρίς τα συμπληρωμα-
τικά αυτά μέτρα, η υποτίμηση δεν μάς πλησιάζει διόλου
στη λύση του βασικού προβλήματος.

« Ἀς ἐξετάσουμε ὅμως τὸ ζήτημα τῶν υποτιμησάντων τὰ βιομηχανικῶν προϊόντων καὶ ἀπὸ μιὰ ἄλλη πλευρὰ. Ἡ βιομηχανία καὶ ὁ καταστηρικτὸς ἀντικείμενος κατέβασαν τὴν τιμὴν τῶν εἰδῶν τούτων. Ὅχι ὅλοι, ὅπως εἴπαμε, καὶ ὅχι πανταχόθεν. Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ ἀρκετοί, τὸν ὅν μὲρι καὶ πόσον ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πανικοῦ, ἐν μέρει δὲ – ἀς ὑποθέσωμεν καὶ αὐτὸ – ἀπὸ καθυστερημένο, ὥστε, πατριωτισμῷ, καὶ ἐπεφυλασμένῳ αὐτὴν τὴν ἐκπλήξι. Ποῖος ὅμως εἶνε ὁ ἀγὼν τῆς ἀσθενείας τῶν ἐπηρεαζομένων ἐμπορευμάτων; Διότι ἡ τούτῃ μισθωτοῦ ἐξασκλουσθῆν καὶ τώρα να εἶνε τελείως ἀδύνατον.

ἀπόστασι. Αὐτὴ εἶπε ἡ τραγικὴ ἀλφειὰ, ἡ μαλ' ἐν
 ἡμέρᾳ μισθώτοσ' πού νά μπορῇ, ἡ ἀνὰ ποταμὸν
 καὶ πρὸς τὸν ἄλμαρ ἐλκεῖται, ὅσοι μὲρ σὰ μέγα
 σὺν δὴ τὸν νόμιμον κίνδυνον ποὺ διατρέχουσιν αὐτὰς
 τὴν ἀλγὴ τὴν οἰκογενεῶν τοῦ ἀπὸ τὸν ὑποσπαιρμό, νὰ ἐξ-
 κομίσῃ τὰς 400 ἢ 600 χιλιάδες πού χρειάζεται γιὰ τὴν
 ἀγοράσῃ ἕνα ζεύγος ἀφ' ἑνὸς παπουτῶν ἡ τῆς 750 χί-
 λης πού χρειάζεται γιὰ τὴν «ἐξαιρετικὴν εὐκαιρίαν» ν' ἀγορά-
 σῃ καπαρντινὴ τὸν 2 ἑκατομμυρίων! Ὅσοι τοῦ πρῶ-
 τοῦ ἐπὶ τῆς καπαρντινῆς τὸν 2 ἑκατομμυρίων, πολλοὶ
 εἶνε ἀπόρητοι καὶ τὸν 2 ἑκατομμύριον ἀπὸ τὸν 1 ἑκα-
 τομμύριον, τὸν 2 καποῦσι τὸν ἕνας ἑκατομμύριον, τὸν
 1 οὐκ εἶνε ἀπόρητοι καὶ τὰ φτηνὰ τὸ μιστὸ ἑκατομμύ-
 ριον. Καὶ αὐτοὶ ἀκοῦν ὁ «ἐκατομμυριοῦς» μισθώτοσ'

μετρούονται δε στο δαχτυλίδι εκείνου, που ολιγοήμερη αποδοχή τους φτάσανε το εκατομμύριο - θα είχε ελπίδες, αν μπορούσε να εξοικονομήσει στα χρεοστάτια για τη αγοράση καμιά εκατοστή ακόμα κασσινέλα για τα χεμικά του, ή ένα ζεύγος παιδικά, το πολύ-πολύ, παπούτσια, για να μη πεταί μέσα στα νερά το παιδάκι του, που γαιώναν στο σχολείο των χεμικών. Και προβάλλα!... πάλι φυσικά, με άδουσητη λογική, το ερώτημα: άφαι η ύπομιση δεν είναι σχεδόν τίποτε στον βασικό παραγωγό της χώρας, αφού δεν δίνει απολύτως τίποτε στο

μισθό, ποίον εδωρεύει; Διότι δεν έχει καμιά σχέση για την κοινωνία και την εξέλιξη της κρίσεως αν εκείνος που ΜΠΟΡΟΥΣΕ ν' αγοράσει τα παπούτσια και την καπαρντίνια του προς ένα ή δύο εκατομμύρια τ' αγοράσει τώρα στη μισή του τιμή. Δεν έχει καμιά σημασία αν ο κερδοσκοπός και ο κάτοχος των άλλων αποθεμάτων ή το πολύ-πολύ ο κτηνοτρόφος και ο πελάτης του που βρίσκονται κοντά στην Πρωτεύουσα, μπορούν να αγοράσουν τώρα κάτι περισσότερο από τον δώδεκο μήνα πριν, ή αν ο κύκλος αυτός των 12 μηνών, που στην σημερινή αύξηση λίγο περισσότερο ή λιγότερο, ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ, είναι ο ίδιος με τον ΜΑΙΝΑΛΟΝ ΑΡΗΡΝΗΤΗ που παροί βετικό για την γενική πορεία της κρίσεως! Γιατί ο παροί διαφέρει για μέλη της κοινωνίας που άσφαλα δεν έχουν αυτή την απόλυτη ανάγκη εμπιστευμάτων, άποιοι όμως μπορούν θεωρητικά τουλάχιστον, και αν η ποτε επικρατήσει η σχετική πρόβλεψη, να διανεμηθούν αποκομίζοντας για τον εξασφαλισμένο εργαζόμενο καταναλωτή η νιά της ανταλλαγής μας με την ύπαιθρο.

Δὲν χρειάζεται συνεπὲς μὴν ἡ ἐπιβολὴ τῶν στοιχείων
πάνω τῶν ὧν τῆς κοινωνικῆς ἄνωξης κατὰ τῆς κερδοσ-
τίας. Καὶ δὲν εἶναι ἀρκετὸς ὁ πατριωτισμός, καθυστε-
μένος ἡ μὴ. Χρειάζεται ἀκούη καὶ κάποια συντήρη-
ση, κάποια ἀποκλῆρῶσις τῶν μετῶν καὶ θυσιῶν. Γι-
ὰ νὰ μὴ ἐκπεκτώσῃ σὲ γενικὴ διαπραγματεύσει.
Ὁ μεγάλος αὐτὸς θέματος, ἀς συνοψισθῇ: ἀφοῦ δὲν μ-
ποροῦν νὰ ἱκανοποιηθῶν τὸν ἐργαζόμενο καταναλω-
τὴν ἔχει πρὸς τὴν μεγαλύτερην ἀνάγκη τὴν βιομηχο-
νικὴν πρὸς τὴν, ὅς φροντιστέον τοῦλάχιστον νὰ διαθε-
σῇ τὰ «φθιτὰ» ἐμπορεύματα στὴν ὑπαίθριον· ἡ δὲ ὑπαί-
θριον καλλίστη ὁργανωμένη ἀγορικτικὴ Συνεταιριστικὴ
καὶ Ἐνώσεων, ἑξασφαλίζει, ἀπὸ τῆς τεχνικῆς πλευ-
ρῆς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος – γιὰ νὰ φέρομεν ἀπὸ ἐκεῖ πε-
ρισσότερο λάδι καὶ περισσότερο ὀπρία καὶ περισσότερο
τάρι γιὰ τὸν καταδικασμένον ὑποψήφωτον νὰ περάσῃ
σχισμένους καὶ κουρελιασμένους τὸν χειμῶνα τοῦ, ἐργα-
ζόμενο καταναλωτῆ.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

